

DE WIFO

Dit complex kan opgedeeld worden in twee los van elkaar staande sites. Enerzijds waren er onder de dijken (parallel aan het Kanaal Gent – Terneuzen) de vijf grote opslagtanks, die ingekapseld waren in versterkt beton. De taks waren (afzonderlijk) langs de westelijke zijde toegankelijk via een overdekt inhammetje, dat toegang verschafte naar de dikke stalen deuren, die gesloten werden met een draaiwiel en zware hendels. De toegang tot de opslagtanks was ook beveiligd en afgesloten door middel van een hoge draadafsluiting met aan de bovenzijde ook nog eens prikkeldraad. (hier en daar was de draad onderbroken of losgeknipt.)

De eigenlijke opdrachtgever voor deze (met brandstof voor voertuigen, en met olie gevulde) tanks is niet met zekerheid bekend. Wel staat vast dat er ondergrondse pijpleidingen naar het “nafte kot” liepen.

Eind de jaren 30 zou men met de bouwwerken gestart zijn. Deze waren niet afgewerkt bij het uitbreken van WO2 en werden door de Duitsers verder afgewerkt. Later werden de tanks overgenomen door Fina.

De naam WIFO is een schuilnaam die de Duitsers aan dit complex gaven en staat voor “**W**irtschaftlichen **F**orschungsgesellschaft”. Van 27 juli tot 19 augustus was deze site het doelwit voor bombardementen van de Amerikaanse luchtmacht en de Royal Air Force. Niet één tank werd geraakt !

De Duitsers, die waarschijnlijk dachten de oorlog te winnen, beveiligden de Wifo door een enorm bunkercomplex uit te bouwen.

Er was constant een garnizoen Duitsers aan de Wifo. Aanwezig.

Dit brengt ons naar de tweede site, waar ik reeds sprak over het enorme bunkercomplex. In de dijk parallel aan de Averyevaart zat een eerste bunker van pakweg 40 m vierkante meter. In deze bunker, die een vrij grote schuine ingang had op de zuidzijde en een kleinere uitgang die noordwaarts gericht was, waren er twee WC's aanwezig.

Op het einde van deze dijk was een kleiner bunkertje van ongeveer 6 vierkante meter gebouwd, het bevatte ook enkele pijpen en ventielen. Tevens was er één op het kanaal gericht schietgat. De toegang tot dit kleinere bunkertje was redelijk groot en niet in verhouding tot het eigenlijke bouwwerk.

Verder waren er aan de kanaalzijde geen bunkers meer. Dit brengt ons naar de westzijde van het complex, dat door een vrij grote grasvlakte gescheiden was van de kanaaldijk. Deze tweede bunker was nog imposanter dan de eerste. Er waren twee betonnen hellende vlakken aangebracht, die toelieten zware voertuigen naar binnen te leiden. Eveneens waren er een aantal van elkaar gescheiden ruimtes aanwezig. Deze bunker werd tijdens een van

de bombardementen op de noordkop zwaar beschadigt. (In onze jeugd groeiden er struiken en een boom in de getroffen zijde.)

Deze bunker was ook niet ingegraven, maar deels bedekt met een laagje zand, waar gras op groeide.

In het verlengde van deze bunker stond er een derde, die bijna 100 Meter lang en vrij smal was. Bijna om de meter waren er schietgaten aanwezig die op het westen gericht waren. De oostzijde was volledig massief. Daar kwamen we niet graag in, de bunker lag vol met oude matrassen en allerlei andere rommel. Het was ook een relatief donkere bunker. Deze bunker stond volledig vrij, er lag geen aarde op, en er was ook geen begroeiing.

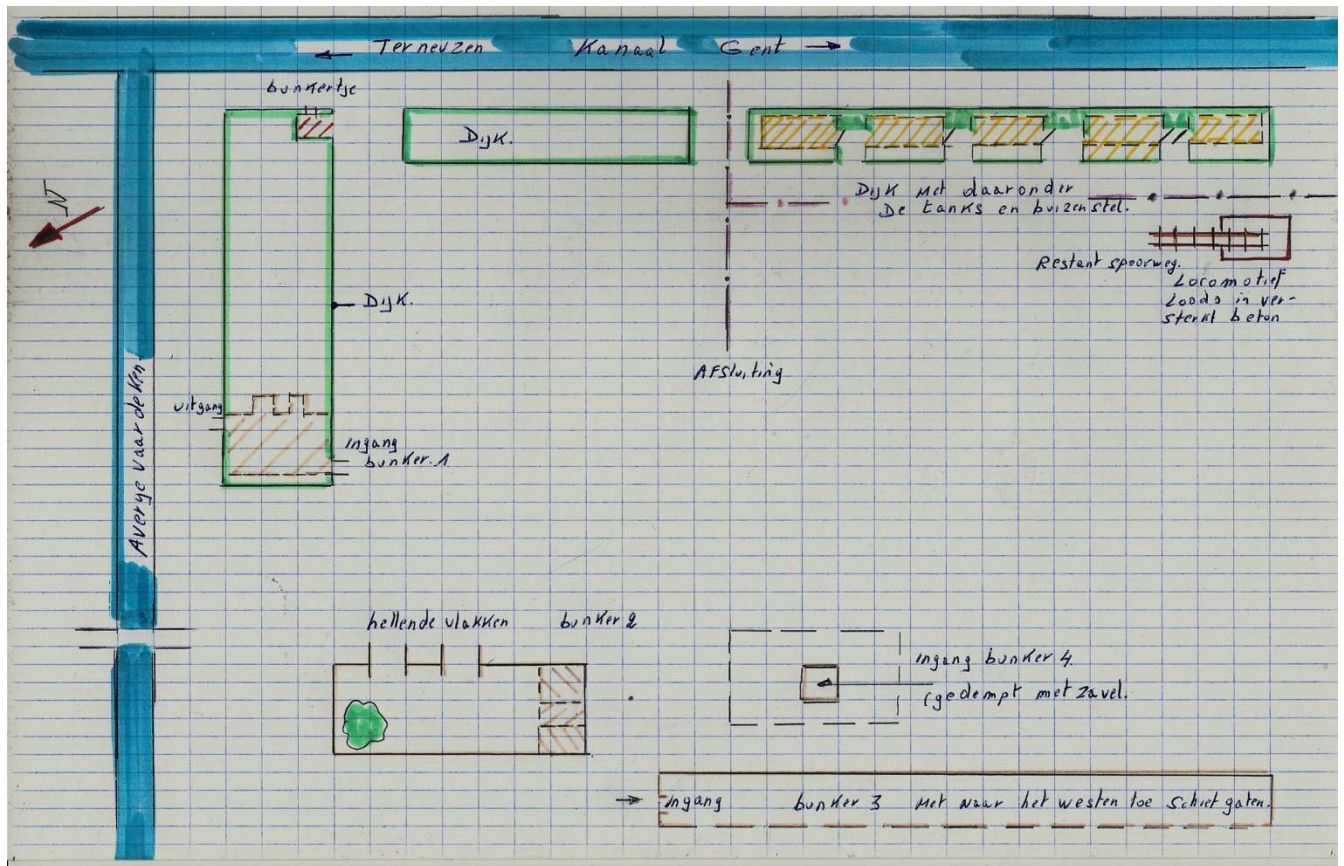
Iets verder naar het zuiden toe was er een ingang naar een vierde bunker. Deze was wel volledig ingegraven en had slechts een ingang (eigenlijk een gat in de grond van één vierkante meter.) We hebben nog getracht om in deze bunker te komen, doch deze was volledig gevuld met zavel. Het blijft dus een raadsel hoe diep en hoe groot hij was.

Op het einde van de Wifo stond er ook nog een loods voor een kleine locomotief, er waren nog restanten van de spoorweg (die via de achterzijde van de Riemewegel aansloot op spoorlijn 55.)

De loods was zwaar getroffen door een bominslag, het dak was volledig weg, er was volop begroeiing van struiken, netels enz. Op het einde van de loods woonde in een hooggelegen nis een uilenfamilie.

Het kleine bunkertje aan de kanaalzijde

Het gase Wifo complex

De eerste bunker werd duchtig gebruikt als ontmoetingsplaats voor koppeltjes. Later werden er zelfs sporen gevonden van injectienaalden voor drugsverslaafden.

Dagen en uren hebben we op deze site (als kind) doorgebracht. Onze ouders hadden steeds de pick nick mand mee, en wij amuseerden er ons rot !

© ON4CKZ, Patrick